

Ο ρόλος της πρεσβυτέρας - εκπαιδευτικού στο ελληνικό και κατηχητικό σχολείο της διασποράς (Βιργινία Κωνσταντινίδου - Σαλαπάτα, Πρεσβυτέρα - Εκπαιδευτικός)

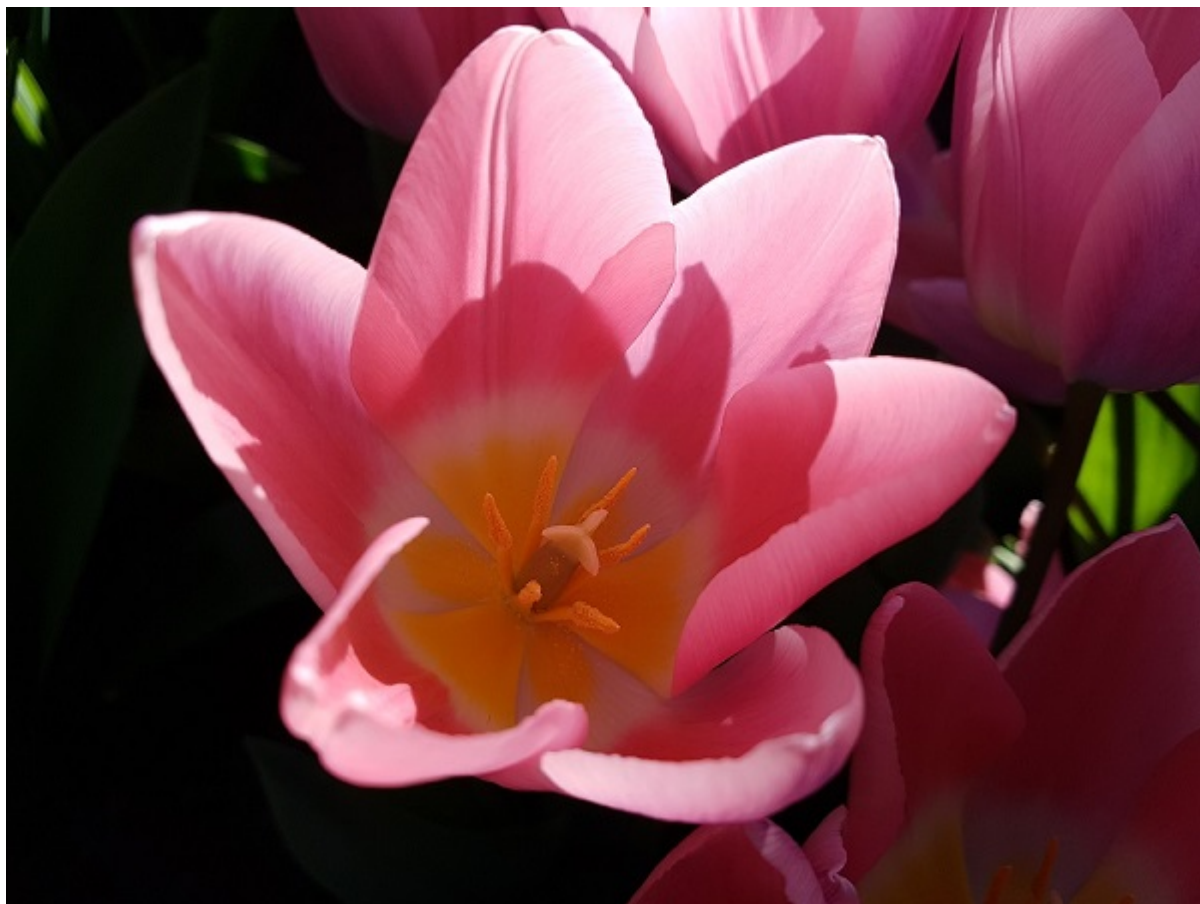
[/ Πεμπτουσία](#)

Η ομιλία που ακολουθεί δόθηκε στις 17 Ιανουαρίου 2017 στο επίσημο Δείπνο, προς τιμήν των Πρεσβυτέρων, το οποίο οργάνωσε η Ι.Α. Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας και προσέφερε η Κοινότητα Αγ. Ιωάννου Βαπτιστού στο Βόρειο Λονδίνο. Στο Δείπνο παραβρέθηκαν ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων & Μ.Β. κ. Γρηγόριος, ο Θεοφιλ. Επίσκοπος Κυανίων κ. Χρυσόστομος, ο Θεοφιλ. Επίσκοπος Τροπαίου κ. Αθανάσιος, πολλές Πρεσβυτέρες με τους Ιερείς συζύγους τους και άλλοι.

Σεβασμιώτατε, Θεοφιλέστατοι, Σεβαστοί Πατέρες,
Αγαπητές μου συμ-Πρεσβυτέρες και λοιποί αδελφοί.

Αισθάνομαι ιδιαίτερη χαρά που για άλλη μια φορά συναχθήκαμε όλες και όλοι σε αυτή την ωραία αποψινή συνάθροιση. Ευγνώμονες ευχαριστίες οφείλουμε στον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο και Ποιμενάρχη μας κ. Γρηγόριο για την ευγενική του πρόσκληση. Επίσης, δεν θα πρέπει να παραλείψουμε να ευχαριστήσουμε και την Κοινότητα του Αγ. Ιωάννου του Βαπτιστού, για την εγκάρδια υποδοχή και την αβραμιαία φιλοξενία.

Φωτογραφία: Δημήτρης Ηλιόπουλος

Όταν αναφερόμαστε στην Πρεσβυτέρα, θα πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας ότι ο ρόλος της -όπως και κάθε άλλης γυναίκας- ξεκινά από το σπίτι της. Εκεί η Πρεσβυτέρα είναι αφοσιωμένη σύζυγος, μητέρα και οικοδέσποινα. Εν προκειμένω όμως, κι επειδή το σπίτι της είναι Πρεσβυτερείο, εκ των πραγμάτων, πολλοί άνθρωποι, διαφόρων ηλικιών, κοινωνικών κατηγοριών και μορφωτικών επιπέδων, όπως επίσης και από διαφορετικές φυλές και έθνη, βρίσκουν καταφύγιο, παρηγοριά, πολλές φορές ακόμα και ένα ζεστό φαγητό και πάνω απ' όλα ανθρώπινη φιλική και φιλόξενη ατμόσφαιρα.

Η Πρεσβυτέρα, επίσης, στη ζωή της τοπικής Εκκλησιαστικής Κοινότητας είναι πάντα -ως γνωστόν- μια φωτεινή παρουσία αγάπης, συμπαράστασης και αλληλεγγύης προς όλα τα μέλη της τοπικής Παροικίας, όπου συμπαρίσταται -κατά δύναμη- στο θεοφιλές έργο του Ιερέα συζύγου της.

Εκτός από τα παραπάνω που οπωσδήποτε είναι γνωστά και αποτελούν το κατά φύση έργο της Πρεσβυτέρας, θα ήθελα σήμερα να μου επιτρέψετε να αναφερθώ, έστω επιγραμματικά, σε ένα άλλο έργο ή -αν θέλετε- διακονία, το οποίο γνωρίζω από βιωματική εμπειρία. Αναφέρομαι στο διδακτικό έργο το οποίο επιτελεί κάποτε η Πρεσβυτέρα στον χώρο της τοπικής Κοινότητας.

Φυσικά δεν ξεχνούμε ποτέ ότι οι συνθήκες όπου διαβιούμε και διακονούμε είναι ιδιαίτερες. Κάποτε ονομάζονται «Διασπορά», άλλοτε «Αποδημία», ή «Ομογένεια», ή μπορεί να υπάρχουν και άλλοι ορισμοί και ονομασίες. Σε αυτές τις ιδιαίτερες συνθήκες ζωής και δράσης, η Πρεσβυτέρα, ανάλογα με τα χαρίσματα και τα τυπικά της προσόντα, αλλά κυρίως ανάλογα με την έμπνευση και την αποφασιστικότητα που θα πρέπει να την διακρίνει, δραστηριοποιείται και παίζει ενεργό και ουσιαστικό ρόλο στο εκπαιδευτικό έργο της Κοινότητας, υπηρετώντας ως δασκάλα, αλλά και από άλλες θέσεις, στο Ελληνικό και Κατηχητικό Σχολείο.

Τα Σχολεία που λειτουργούν στις Κοινοτήτές μας είναι εργαστήρια ελληνο-χριστιανικών προσωπικοτήτων, είναι μελίσσια όπου εργαζόμαστε στην ψυχή και στο νου των ταλαντούχων και ελπιδοφόρων βλαστών της Ομογένειάς μας, με σκοπό την ανάδειξή τους σε πιστούς χριστιανούς, σε καλούς πατριώτες και σε δραστήρια μέλη της τοπικής κοινωνίας όπου ζούμε.

Κάπου διάβασα πως, μια βασική αρχή για την επιτυχία του έργου των μελισσοκόμων είναι ο πολλαπλασιασμός των μελισσών τους κάθε χρόνο, κι αυτό αποτελεί έναν από τους βασικότερους μελισσοκομικούς χειρισμούς. Αυτό ακριβώς είναι το ζητούμενο και στην περίπτωση των Παροικιακών Σχολείων μας, όπου η Πρεσβυτέρα, με την ευαισθησία που την διακρίνει, με τις ελληνο-χριστιανικές προτεραιότητες που θέτει πάντοτε, προσπαθεί συνεχώς για τον ποσοτικό και ποιοτικό πολλαπλασιασμό των μαθητών της Κοινοτικής σχολικής μονάδας.

Άλλωστε -μην ξεχνούμε- ότι κανείς δεν γνωρίζει καλύτερα τον κόσμο της τοπικής Ενορίας και Κοινότητας, από τον Ιερέα και την συμπορευόμενη Πρεσβυτέρα. Έτσι, αυτοί οι δύο, είναι εκείνοι που μπορούν καλύτερα και ευκολότερα να προσελκύουν τα παιδιά που γεννούνται, εκκλησιάζονται και βαπτίζονται, κυριολεκτικά μέσα από τα χέρια τους, και να τα εγγράφουν στο Ελληνικό Σχολείο, εντάσσοντάς τα, μαζί με τις οικογένειές τους, σιγά-σιγά αλλά σταθερά, στην τοπική Κοινότητα.

Εμείς οι Πρεσβυτέρες δεν χρειάζεται να πούμε μεγάλα λόγια για αυτό το έργο που επιτελούμε, ούτε να καυχηθούμε γι' αυτό. Εκείνο που οφείλουμε είναι βασικά να πράττουμε, κι επίσης να βρισκόμαστε πάντα στην πρώτη γραμμή της δράσης, με δυναμισμό, με αποφασιστικότητα και με τόλμη. Να επιχειρούμε και να

προσπαθούμε με τη βοήθεια του Αγίου Θεού να καταφέρνουμε ό,τι μπορούμε, για να κρατούμε τη λαμπάδα της πίστης, της γλώσσας και του πολιτισμού μας αναμμένη και ζωντανή.

Όπως καλά γνωρίζουμε ο Ιερέας σύζυγός μας είναι από τη φύση του λειτουργήματός του «δάσκαλος». Πολλές φορές, οι πιστοί, τον αποκαλούν με αυτό τον τίτλο, παρά με τον άλλο του «πατέρα». Ανάλογα, κι εμείς, οι Πρεσβυτέρες, είμαστε εκ των πραγμάτων δασκάλες, είτε έχουμε διδασκαλική έδρα, είτε όχι.

Σεβασμιώτατε, αγαπητές μου Πρεσβυτέρες,

Ταπεινά προτείνω στο ήδη πολύπλευρο και ευγενές έργο που προσφέρουμε όλες στις Κοινότητες όπου διακονεί ο Ιερέας σύζυγός μας, να προσθέσουμε και το διδακτικό λειτούργημα, είτε στο Ελληνικό Σχολείο (ανάλογα με τα προσόντα μας) είτε στο Κατηχητικό Σχολείο, όπου εκεί -λίγο ως πολύ- μπορούμε νομίζω όλες να διδάξουμε.

Το άξιο και θεάρεστο έργο μας και την όποια επιτυχία του, τα προσφέρουμε απλόχερα και με σεμνότητα στην τοπική μας Κοινότητα, προς δόξαν Θεού και προς ωφέλεια των αδελφών μας Ομογενών.

Σας ευχαριστώ!

**Πηγή: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΗΡΥΞ, Επίσημον Όργανον Ιεράς Αρχιεπισκοπής
Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας (Ιανουάριος-Φεβρουάριος-Μάρτιος
2017- Αρ.Τεύχους 340-342, σ.12-13)**